

Styrke af Fodfolket, 30 Batailloner, og det er enigt med Regjeringen i, at Reserverbataillonerne nødvendigvis bør overgaa til Liniebatailloner. Til dette Forslag knyttes et andet med Hensyn til Formationen af disse 30 Batailloner i større Hærlægemes, et Forslag, som gaar ud paa, at disse 30 Batailloner skulde organiseres i Regimentter paa 3 Batailloner, i 5 Brigader a 2 Regimentter og endelig i 2 Divisioner, medens Regjeringsforslaget har 28 Batailloner i 7 Regimentter og 3 Divisioner uden mellemiggende Brigader. Naar Sørløvens Linie- og Reserverbatailloner ikke i Lovforslaget ere fastsatte i samme Antal som hidtil, saa har den væsentligste Grund dertil været den økonomiske, — jeg maa tilføje, at det ikke har været den udelukkende Grund, men den væsentligste Grund har været den økonomiske. Derfor det ved en fortsat Forhandling viser sig, at Repræsentationen her kan slutte sig til en forøget Udgift, skal der fra min Side ikke fremkomme nogen Indvending derimod. Og kommer man til Bibeholdelsen af de 30 Batailloner, er det ogsaa naturligt, at man bibeholder den samme Inddeling, som nu findes i Hærløven, med Tilføielse af Regimenttsinddeling. Om de andre Ændringsforslag — jeg skal tillade mig at omtale dem alle allerede nu — fra Mindretallets Side gjælder det Samme, som jeg udtalte om enkelte af Flertallets Ændringsforslag, at flere af dem kan jeg tiltræde, om andre vil der let kunne opnaaes Enighed. Med denne Udtalelse tror jeg at have præciseret min Stilling til samtlige Ændringsforslag tilstrækkelig tydelig. Jeg kan efter nøieste Overveielse og Prøvelse ikke finde det rigtigst eller fra mit Standpunkt forsvarligt at gaa til en saadan Omorganisation af Hæren, som er foreslaaet af Flertallet. Selv om et saadant Forslag, om endog noget modificeret, men dog indeholdende den samme Grundtanke, der findes i Flertallets Forslag, skulde vinde Tilslutning af den samlede Repræsentation, vilde man dog aldrig faae mit Navn at se under en saadan Lov.

Dinesen: Naar den ærede Krigsminister nu udtalte, at for ham stod det, som om Hovedopgaven for os, der havde med denne Sag at gjøre, var at undersøge, hvad der var nødvendigt til Landets Forsvar, og hvorvidt vi vare i Stand til at skaffe Midlerne tilveie til dette Forsvar, saa deler ogsaa jeg denne Betragtning. Jeg tror, at det er den, der har været ledende for Mindretallet ved den hele Behandling af denne Sag, og at det er den, der har ledet os til det Resultat, hvortil vi ere komne. Derved mener jeg ogsaa, at den Grund, man kan tillægge Betydningen af Forsvarskommissionens Indstilling i 1866, egentlig maatte falde bort; men det er forøvrigt kun i høist uegentlig Betydning, at det ærede Flertal følger Forsvarskommissionen af

1866; thi hvis man vil anstille en nærmere Undersøgelse mellem den Betænkning, der foreligger fra Flertallets Side, og denne Kommissionsbetænkning, saa er det Høieste, de have tilfælles, nogle Tal; thi Hæren faar efter Flertallets Forslag hverken den Udbannelse, som Forsvarskommissionen af 1866 har tænkt sig, eller den Sparing i mange vigtige Retninger, som den samme Kommission har villet. Jeg vil nu tillade mig at gjøre nogle Bemærkninger mod den ærede Ordsfører — jeg fører i dette Dieblif ikke Ordet for noget Mindretal — i Anledning af nogle Uttringer, der fremkom fra hans Side, og de begynde med hans Omtale af Rytteriet. I sin Udvikling deraf søgte han at vise os, at han antog, at efter Flertallets Forslag vilde man komme til et Antal af 1,800 Ryttere til Anvendelse i Krigstid. Jeg skal i saa Henseende bemærke, at det ærede Flertal kun aarlig vil indkalde 375 Rekruter til Rytteriet. Man beregner i Almindelighed et Decrement af 14 pCt., og dette vil udgjøre 50 Mand; der bliver altsaa af 375 kun 325 tilbage. Til Befalingsmandslever antages der at gaa omtrent 25, og saa bliver der kun 300 tilbage. Naar hertil endvidere kommer den aarlige Afgang, som finder Sted, og som man i Reglen beregner til 2½ pCt. aarlig, saa vil der yderligere i Løbet af det Antal Aar, som det vil være nødvendigt at indkalde Mandstabet fra, for at bringe Strøken op til 1,800, komme en Afgang, der vil beløbe sig til 150, og saa vil man, for at faae 1,800 Mand, være nødt til at indkalde 7 Aargange til Rytteriet, og det vil endda være tarveligt nok, at man derved vil kunne naae op til 1,800. Skal der dernæst paaregnes en Erstatningsstyrke, som man i Reglen gjør af 30 pCt., saa vil man være nødt til endnu at indkalde to Aargange, og saa vil det altsaa vise sig, at man for at naae denne Styrke, som Flertallet har opstillet, vil komme til at indkalde omtrent 9 Aargange. Sammenholde vi nu dette med den Stilling, som det samme Flertal indtog forleden Dag ved Behandlingen af Forslag til Lov om Søværnets Ordning, hvor det var saa overordentlig varfom for, at Mandstabet skulde blive indkaldt for høit op i Aargangene, ja, hvor det end og havde stillet Forslag, som vilde gjøre, at en meget betydelig Del af Mandstabet selv i Krigstid kun vilde blive indkaldt af en eneste Aargang, nemlig af Lægdskullematrosen, og ligeledes med den Omhu, hvormed Flertallet der vaagede over, at ingen Gjenindkaldelse skulde finde Sted paa dette Omraade, saa viser dette, at Flertallet her fører os til Forhold, der i høieste Grad blive ulige lige overfor Spørgsmaalet om de menige Folks Afstjening af Bærnepligten. Af Søværnets Mandstab vilde der omtrent blive et Antal, der er lige saa stort som det, man anvender til Rytteriet, som ikke vil blive indkaldt ud over en eller to Aargange, medens man ved Rytteriet, af Hen-